

А мама—найсвятіше

Усі стежки до батьківської хати
Ведуть нас із найдальших міст і сіл.
І першою дітей стрічає мати —
Не знає, що їй поставити на стіл.
Вона із нами в radoщах і горі,
Зігріті ми теплом її душі.
Вона, бувало, щось своє попорє,
Аби усім сорочечки пошить.
Рідненька! В болях ти дала життя нам,
З твоїх долонь взяли ми старт в світи...
Ну чим тобі віддячить, люба мамо?
О, борг цей ще ніхто не зміг сплатити!
Де б не були ми, хай магичні сили
У рідний дім вертають — він один.
Тут все таке знайоме, серцю миле,
А мама — найсвятіше. Їй — уклін.

Ростислав ЖУРОМСЬКИЙ.

с. Гоща.